

1 maj 2025
Gert Ringgaard'
Fmd. 3F Skive-Egnen

I dag er det arbejdernes internationale kampdag.
Det er dagen, hvor vi samles på tværs af fag, brancher og geografi.
Vi skal fejre sejre, selvom vi ret beset faktisk nok ikke er særlig gode til netop det.
Vi skal nemlig hele tiden videre.
Vi har et godt samfund.
Men vi skal også erindre os selv om, at det ikke blot er blevet os givet.
Det vil det heller ikke blive fremover.
Der er mennesker i vort samfund, som i den grad lider afsavn.
Og der en stor gruppe som ikke gør.
Vi har et godt udgangspunkt.
Men kampen for vores unikke velfærdssamfund og sammenhængskraft koster og kræver en indsats.
Se blot mod vest til England, hvor armod og social ubalance er vokset deprimerende voldsomt. Eller mod syd til Tyskland, motoren i Europa, hvor uforståeligt mange må have to jobs for at kunne betale for deres basale udgifter.
Kampen for balance i klima og biologisk mangfoldighed koster og kræver indsats.
På økonomi – og nok også på bekvemmeligheden.
Og kampen for sikkerhed har som alle ved flyttet voldsomt rundt på samfundets dagsorden.
Den trækker igen skillelinier op i det politiske landskab.
Skal regningen betales solidarisk – eller vil den vende den tunge ende nedad.

Vi skal løfte i fællesskab – selvom dele af politiske spektrum i virkeligheden afskyer dette begreb.

I år – ja, måske som sjældent før – står vi i en tid, hvor verdens begivenheder vælter ind over os.
Krigene i Ukraine og Gaza fylder med rette det internationale rampelys.
En præsident går bersærkergang.
Det er store og alvorlige emner.
Men det er også emner, der risikerer at skygge for nogle af de forhold, der betyder allermest i vores dagligdag.

Et af dem er forslaget om at hæve folkepensionsalderen til 70 år i 2040.
For dem, der er født efter 1. januar 1971. Næste skridt i optrapning af pensionsalderen.
En beslutning, der netop er blevet førstebehandlet i Folketinget.

Det bygger stadig på Velfærdsforliget fra 2006.
Et forlig, der var tænkt som helhed for fremtidssikring af samfundet.
Men hvor helheden siden er forsvundet og forliget i dag nærmest er blevet at sammenligne med et bilvrag, der er bedst tjent med at blive smeltet om til noget nyt.
Efterlønnen er forringet. Arbejdsmiljøet har ikke rykket sig nok. Og arbejdsintensiteten er steget.

De fleste, der arbejder med kroppen, ved det: At skulle arbejde til de 70 – det er ikke bare hårdt. Det er urealistisk.

**

Det er mureren, der står på stilladset året rundt.
Det er sosu-assistenten, der både skal nå, løfte og sikre omsorg.
Det er rengøringsassistenten, der møder på alle tider af døgnet.
Listen kan blive lang.

Det er folk, som ikke kan "gå tiden ud".
Og det er præcis derfor, at vi skal sikre en **værdig tilbagetrækning**.

Det lyder som et lidt luftigt udtryk.

Men det er det ikke.

Og det skal være på en måde, så der ikke kun er år i livet, men også et liv i årene.

Hvor vi husker, at man ikke i alderdommen kan reparere, det der måtte være ødelagt i arbejdslivet.

Derfor skal Arnepensionen **udvides og styrkes**.

Den har vist sin effekt, selvom søgningen til den har været mindre end forventet.

Den favner de rigtige – dem, der har knoklet længst og hårdest.

Perioden skal forlænges, og satsen skal hæves.

Og – det er vigtigt – det skal ske **uanset**, om pensionsalderen fremover reguleres i takt 1:1 med levealderen, eller med 0,8 eller 0,5.

For virkeligheden er den samme for mange i målgruppen.

For dem, gør det ingen forskel, hvordan man regner – **de kan ikke holde frem til den høje pensionsalder.**

**

Ja, det koster.

Men vi har råd.

Drop de tilbagevendende skattelettelser til de bedst stillede.

Brug i stedet nogle af pengene på den rette værdighed i alderdommen.

**

Vi ser, at flere arbejder længere. Det er godt – **når helbredet tillader det, og jobbet er der.**

Men det kræver også, at virksomhederne **vil** have dem.

At de skaber plads og muligheder.

Fakta er, at der stadig snakkes mere, end der handles.

Og lad os være ærlige:

Hvis pensionsalderen bare stiger – uden kompenserende ordninger – så får vi et mere skævt samfund.

Dem med høje lønninger kan selv vælge. De kan spare op og stoppe tidligere.

Men det bliver ikke hende, der står på fabrikken og laver døre og vinduer for 160 kr. i timen.

Hun får ikke råd til at vælge.

**

Og så er der arbejdsmiljøet.

Vi ser fremskridt.

Men skal folk kunne arbejde længere – og leve godt bagefter – så skal vi investere massivt i **et bedre arbejdsmiljø**.

Det handler om viden, om kontrol, om nye metoder – men også om konsekvens.

Vi skal turde slå hårdt ned på de virksomheder, der med åbne øjne spekulerer i dårlig sikkerhed og nedslidning.

Vi står midt i en turbulent tid.

Det vil vi måske også kunne sige næste år.

Og året efter.

Men vi skal både ønske og turde insistere på, at vi hver dag flytter samfundet og hverdagen et skridt i den rigtige retning.

Når det gælder miljøet.

Når det gælder fællesskabet og velfærdssamfundet.

Når det gælder sammenhængskraften.

Når det gælder værdigheden i samfundet.

Med dette vil jeg ønske alle en rigtig god og solbeskinnet 1. maj.